

Не бути Української Народної Ради Пряшівщини, нас би не було До 70-річчя з дня заснування УНРП

Українська Народна Рада Пряшівщини (УНРП) – представницький національно-політичний орган українців Словаччини, який конституювався 1. 3. 1945 на Першому з'їзді делегатів місцевих і окружних комітетів Пряшівщини. З'їзд, що відбувся у пряшівському Руському домі, під впливом революційних подій у Східному Закарпатті в прийнятій резолюції вітав і схвалив рішення Мукачівського з'їзду про возз'єднання Закарпатської України з Українською РСР і водночас проголосовував незаперечну етнічну єдність населення Пряшівщини з народом Закарпатської України. Вперше за всю свою історію українці Пряшівщини мали змогу засвідчити свою національну зрілість, заявивши свою приналежність до українського народу і обравши свій представницький орган – УНРП. У склад президії увійшло 7 чоловік. Головою УНРП обрано Василя Карамана, заступниками – Петра Бабея та Петра Жидовського, першим (генеральним) секретарем – Івана Роголя-Ільківа, секретарем – Діонісія Ройковича, заступником секретаря – Андрія Єдинака, скарбником – Дезидерія Миллого. У склад пленуму УНРП увійшло по двох представників від кожного округу. Друкованим органом УНРП став тижневик «Пряшівщина», що видавався російською та українською мовами.

УНРП довелося зразу рішати ряд невідкладних завдань політичного, соціально-економічного та культурного характеру. 3. 3. 1945 р. лідери УНРП передали урядовому уповноваженому ЧСР Ф. Немцю листа на ім'я президента Е. Бенеша, в якому домогалися участі у московських нарадах лідерів чехо-словацьких політичних партій та СНР, однак їх вимога була відхилена. Незавидна доля українського населення в розорених війною селах і містечках, помножена гірким політичним досвідом з домюнкенської ЧСР та Словацької держави, орієнтували національно-визвольний рух південнокарпатських українців на Схід,

що повністю відповідало логіці історії й народно-демократичної революції в цьому регіоні.

Однак така позиція УНРП викликала немилість до української справи з боку словацьких політиків, яка в наступні роки не обійшлася без негативних наслідків. Після утворення нового уряду ЧСР і проголошення його програми (Кошицька програма) УНРП звернулася до політичних властей у Братиславі і Празі з меморандумом, який становив нову платформу розв'язання українського питання на Пряшівщині у складі ЧСР.

Документ містив вимоги представництва українців у законодавчих органах ЧСР і СНР, відбудови війною розорених областей, налагодження шкільництва та встановлення культурних стосунків з Україною і, зокрема, її Закарпатською областю. Задовольнивши вимоги УНРП, президія СНР визнала за українцями Словаччини право мати 5 депутатів у празькому і братиславському парламентах. Для налагодження шкільництва при Відомстві уповноваженого СНР у справах освіти і культури був створений Реферат українських шкіл (РУШ), а в округах – українські шкільні та культурно-освітні інспекторати. Завдяки активній праці цих установ значно зросла кількість дитячих садків, початкових і середніх шкіл в українських місцевостях краю. Значну увагу приділяла УНРП молоді наданням матеріальної допомоги місцевим і окружним організаціям СМК, влаштування юнаків і дівчат на державну службу, матеріальне забезпечення учнів середніх і студентів вищих шкіл. На кооперативних началах був заснований Український національний театр (УНТ) в Пряшеві, що розпочав свою роботу весною 1946 р., та видавництво «Славнига», яке мало свій книжковий магазин та власну друкарню.

3. 11. 1945 р. розпочало роботу Українське відділення Чехословацького радіо в Братиславі. Однак найбільш болючим питанням, яке прийшлося вирішувати

УНРП, стала відбудова війною розорених областей, особливо Свидницького, Стropківського, Меджилабірського та Снинського округів. Справа в тому, що від самого початку погляди компетентних державних органів на розв'язання цього питання різнились. Більшість з них сходилася на тому, що населення цих областей треба в рамках обміну населення переселити на Україну. Тому відбудова пограниччя закінчилася аж у 60-х рр.

Посилаючись на масову участь українців Пряшівщини у народно-визвольній боротьбі проти фашизму, великі жертви, які вони принесли за визволення ЧСР, УНРП доклала багато зусиль, щоб домогтися у влади визнання правового суб'єкту української національної меншини і своєї кодифікації в політичній системі ЧСР. Однак, керуючись засадою двонаціональної держави, влада відхилила всі її проекти на державно-правове становище у відновленій ЧСР. Хоч у лютневих подіях 1948 р. УНРП зайняла неоднозначну позицію до політичної ситуації в країні, підтримавши уряд К. Готвальда, однак словацькі політичні власті в полютневий період не рахувались з нею як з представницьким органом українського населення. Вже 9. 12. 1948 р. президія ЦК КПС засудила діяльність УНРП, звинуватила її чільних представників у т. зв. українському буржуазному націоналізмі.

Після того почався розклад УНРП зсередини взаємним звинуваченням її керівних кадрів у зраді ідей соціалізму. Водночас велись підготовчі роботи по створенню нової організації – Культурного союзу українських трудящих (КСУТ). Під тиском партійного і державного апарату президія УНРП (не всенародний з'їзд, якому належало це право) 11. 12. 1952 р. офіційно заявила партійним і державним органам Словаччини про припинення своєї діяльності.

Іван ВАНАТ.

▲ Під час презентації. На фото (зліва): Евеліна Гват, Іван Яцканін, Єва Олеар.

Презентація на високому рівні

Високий тон зустрічі з нагоди презентації нової книги Єви Олеар «Акорди дня», яка відбулася в Центрі української культури в Пряшеві 17.2.2015 р., задав у короткому вступному слові голо-

ва Спільки українських письменників Словаччини Іван Яцканін. Він підкреслив, що наперекір складним умовам, в яких нам доводиться жити, ми не мали б залишатися на досягнутому рівні, але мали б прагнути нарощувати рівень нашого культурного та літературного життя.

Цю думку підхопила та піднесла на належний виконавський рівень властивим їй артистичним способом пані Евеліна Гват, яка оформила прочитання двох зразків з презентованої книги у високомистецький номер програми, чим переконала присутню численну громаду

шанувальників літератури в справжніх художніх вартостях літературних творів авторки.

Традиційно добрим та вдумливим аналізом художніх особливостей представив презентовану книгу доктор Йосиф Шелепець, який звернув особливу увагу на специфічність погляду жіночих авторів літературних творів на ніби звичайні життєві пригоди, ядром яких є характерні проблеми людського життя, – а часто виходить так, що саме автори-жінки вміють схопити та виявити ті проблеми в непоказних життєвих пригодах.

Авторка «Акордів дня» – другої книги коротких прозових творів Єва Олеар – з властивою їй безпосередністю та скромністю зосередилася перш за все на подяку всім – в тому числі й присутнім на зустрічі, – хто якимсь способом підбадьорював її, допомагав їй та спричинився до того, що книжечка її творів таки з'явилася на світ.

В нашому дискусійному слові, яке виявилось підсумком всієї презентації книги, ми підкреслювали зокрема скромність авторки та її стриманість в оцінці своїх здібностей та авторських можливостей. Такою «критикою» ми прагли заохотити авторку до активнішого нашого літературного життя та сміливішого її підходу до актуальних тем.

Бесіда довкола наших не тільки літературних проблем продовжувалася також після офіційного закінчення презентації, коли можна було придбати нову книгу авторки, зустрітися присутнім з різних місць Пряшівщини – Бардієва, Свидника, Кошиць та Пряшева, покоштувати не тільки з літературної продукції авторки та навіть з чаркою у руці побажати їй нових успіхів у подальшому її творчому житті.

Юрій БАЧА.

Фото Мирослава Ілюка.

Андрей Кіска: «Більшість словаків підтримує Україну»

Словацька Республіка підтримує реформаторські кроки президента та уряду України і готова сприяти у їх реалізації.

У цьому запевнив президент Словацької Республіки Андрей Кіска на зустрічі з президентом України Петром Порошенком 22 лютого 2015 р. в Києві.

«Словаччина вірить вам. Більшість словаків підтримує Україну і чекає на позитивні сигнали від вас... Словаччина не лише гово-

рить про підтримку, а й реально допомагає Україні і є справжнім адвокатом України в Європейському Союзі», – наголосив А. Кіска.

За його словами, він прибув у річницю Революції Гідності, щоб підтримати європейські прагнення українців. «Майдан став символом рішення української нації стати частиною нашої демократичної Європи», – зазначив президент Словаччини.

А. Кіска також прийняв

запрошення П. Порошенка і відвідає Україну у травні цього року.

На фонд газети «Нове життя»

Редакція «Нового життя» вдячна за моральну і матеріальну підтримку читачів і прихильників газети.

На фонд газети пожертвували:

Дарія Ровдич, Зволен – 20 €

Йосиф Дзюбан, Братислава – 100 €

Пожертви на газету і діяльність Союзу русинів-українців СР можна надсилати на такий рахунок:

VÚB Prešov, číslo účtu: 2234572/0200

Редакція.

▲ Під час наради в Пряшівському самоврядному краї.

Нарада як чергова спроба діалогу

Пряшівський самоврядний край став ініціатором проведення наради представників Союзу русинів-українців Словацької Республіки та Русинської оброди в Словаччині щодо евентуального проведення у Свиднику спільного фестивалю. Таку ініціативу озвучив голова Пряшівського самоврядного краю Петро Худик на нараді 23.2.2015 р. в Пряшеві, в якій взяли участь також представники міста Свидника. П. Худик заявив, що у разі проведення такого фестивалю можна було б заощадити кошти, які витрачає Пряшівський самоврядний край як співорганізатор Русинського фестивалю і Свята культури русинів-українців Словаччини у Свиднику. Голова Центральної ради СРУСР Петро Сокол і заступник голови Центральної ради СРУСР Павло Богдан сказали, що підготовка Свята культури русинів-українців Словаччини вже йде на повну потужність і ініціатива з боку ПСК надходить запізно, оскільки грантові проекти вже є в стадії обговорення в адміністрації Уряду СР. Було домовлено, що фестивалі в цьому році пройнуть у запланованих термінах. Як

про це інформуємо на іншому місці в газеті, 61 Свято культури русинів-українців Словаччини за домовленістю з співорганізатором – містом Свидником відбудеться 19. – 21.6.2015 р. На завершення наради Петро Худик вийшов з ініціативою організувати також спільні зустрічі представників СРУСР і Русинської оброди. Як відомо, Союз русинів-українців СР в інтересі встановлення діалогу і можливої співпраці вислав Русинській оброді кілька років тому офіційного листа, проте і досі не одержав на нього відповідь.

Нарада в Пряшівському самоврядному краї стала одною з чергових спроб налагодження діалогу і співпраці між організаціями.

Поруч з представниками СРУСР у нараді взяли участь приматор міста Свидника Ян Голодняк, віце-приматор міста Свидника Петро Филип, директорка Піддуклянського осередку культури у Свиднику Марія Пайзинка, голова Русинської оброди в Словаччині Мілан Мнягончак та голова Окружної організації Русинської оброди у Свиднику Мілан Стрончек.

Мирослав ІЛЮК.

61 Свято культури русинів-українців Словаччини у Свиднику відбудеться 19. – 21.6.2015 р.

17.2.2015 р. в Пряшеві відбулось чергове засідання Президії Центральної ради СРУСР. У зв'язку з поступовим обмеженням коштів для діяльності Союзу русинів-українців СР було прийнято постанову раціоналізувати максимальною мірою проведення акцій, які заплановано на першу половину 2015 року, а саме 54 Фестивалю драми і художнього слова ім. Олександра Духновича (Пряшів, 14. – 15.5.2015 р.), 25 огляду з художнього читання жінок «Струни серця» і 61 Свята культури русинів-українців Словач-

чини у Свиднику, яке, за додатковою домовленістю з містом Свидником, відбудеться в новому терміні, а саме 19. – 21.6.2015 року. Союз русинів-українців СР підтримує підготовку і проведення 20. – 21.4.2015 року в Кошицях Днів української культури, які організує Словацько-європейське товариство культури FEMAN, яке серед громадськості відоме організуванням добродійної і громадської діяльності і розвитком туризму в Східній Словаччині.

-мі-

Не водімо самих себе за ніс

Глоса

Цими днями на засіданнях відповідних комісій вирішується доля проектів, які були подані в Адміністрацію Уряду Словацької Республіки з метою отримання фінансової підтримки для реалізації культурних акцій та видавання періодичної і неперіодичної преси національних меншин у 2015 році. Це фактично єдина форма, посередництвом якої словацька держава підтримує (чи скоріше утримує) при житті національні меншини. Для справедливості слід додати, що професійна інституція культури, як театри, музеї і т.п., а також національне шкільництво фінансуються або прямо з державного бюджету посередництвом належних міністерств, або посередництвом самоврядних органів.

Зрозуміла річ, що знайти якусь абсолютно справедливую модель для розподілу загальної суми, схваленої парламентом Словацької Республіки для культури і преси національних меншин, неможливо. Завжди буде хтось неспокійним. Мабуть тому десь рік тому спеціальна комісія «видумала» математичний взірць, який, ніби, усе вирішить. Не вирішив, хоча він, із-за своєї складності, виглядає дуже солідно: « $\epsilon_i = F_i \cdot X_i + v_1 K_1 + v_2 K_2 + v_3 K_3 + \dots + v_n K_n$ ».

Щоб взірць трохи наблизити до якоїсь «людянішої» подобі, слід сказати, що його основою

є кількість населення, яке зголошується до тої чи іншої національності, кількість населення, яке визнає належну материнську мову і той факт, чи національна меншина має матірну державу. За директивою завідуючого Адміністрацією Уряду СР ч. 4/2014, яка займається даною темою, до таких національностей в Словаччині, які не мають матірну державу, належать лише дві – ромська та русинська. Виходить, що всі інші, хоча вони є громадянами Словацької Республіки, повинні покладатися і на допомогу інших держав. Чи вони очікують або спроможні надавати таку підтримку або ні, це за авторами взірця, мабуть, не грає жодної ролі.

Дуже довго можна дискутувати і навколо принципу кількості населення, що зголошується до даної національності чи материнської мови. Передусім тут слід підкреслити принцип збереження «status quo», про який говорять усі міжнародні документи, що торкаються прав національних меншин. Суть цього принципу спочиває в тому, що наслідком різниці, ніби й демократичних, заборів можна досягти зміну обставин існування національних меншин, що призводить до понижен-

ня національної свідомості, а тим і до зміни статистичних даних. В нашому випадку це цілком явне. Адже коли забирають театр, ліквідують видавництво, атакують музеї, розділюють, а пізніше переселяють на інше місце і обмежують зі всіх боків діяльність радіо, закривають із-за економічних причин школи, то чи це може вести до піднесення національної свідомості і його волевиявлення у перелісі населення? Відповідь цілком ясна.

І так, хоча загальна сума для підтримки національних меншин у порівнянні з 2014 роком є трохи більшою (на 50 000 євро), для п'ятих національних меншин це означає скорочення, у випадку української приблизно на 8 000 євро. Якщо взяти в увагу, що цього року в рамках цієї меншини було в загальному подано більше проектів, ніж минулого року, то цілком ясно, що і на окремі традиційні проекти, як, напр., Свято культури русинів-українців Словаччини у Свиднику чи на газету «Нове життя» ніяк раз не можна чекати якісь більші дотації.

Отже, математика, хоч яка це точна наука, не може вирішувати долю людей. Як сказав Альберт Ейнштейн: «Математика – це єдиний досконалий метод водити самого себе за ніс».

Павло БОГДАН.

До читача з «Вимріяною подорожжю»

За нами цілий рік літературного життя. Від кожного нового року ми очікуємо не тільки втримання на тій самій висоті, на якій воно було в попередній рік, але і його зросту.

▲ Прозаїк Юліус Панько у розмові про «Вимріяну подорож».

Живемо складний час. Наш літературний, книжковий ужинок не такий великий, як би хотілось, однак радує, що українська книжка і наперекір усіляким труднощам все-таки існує, виходить.

Пишучи, письменники сподіваються, що їхнє

письмо принесе людям втіху. Більше того, читачеві цікаво знати, про що ж пише письменник, якого добре знають.

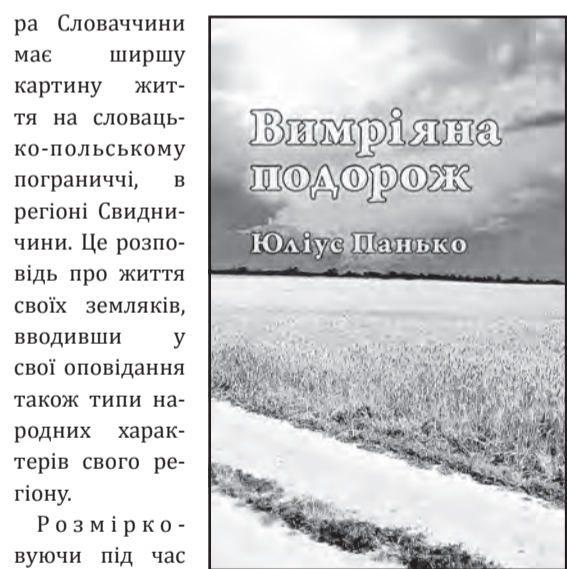
Обстановка підказує, що ми будемо змушені повернути літературі її колишню силу, авторитет.

Ці моменти резонували й на презентації збірки оповідань Юліуса Панька «Вимріяна подорож», яка відбулася 16-го лютого цього року в Піддуклянській бібліотеці у Свиднику.

▲ Прозу Ю. Панька читає Ольга Урам.

сильно вріс у землю свого краю, звідси він і оглядає весь світ. І завдяки ньому українська літерату-

ра Словаччини має ширшу картину життя на словацько-польському пограниччі, в регіоні Свидничини. Це розповідь про життя своїх земляків, вводячи у свої оповідання також типи народних характерів свого регіону.

Розмірковуючи під час презентації про роль письменника у наш складний час, та ще беручи в увагу сучасні умови національно-культурного життя українців Словаччини, мимохіть пригадалися слова польського письменника Яна Парандовського: «Дуже нудно бути тільки письменником, бути ним завжди скрізь, рік за роком, місяць за місяцем, у будь-який час дня і ночі. До більш досконалого типу я б зарахував письменників, які виявляють себе митцями лише в певні моменти, а в інший час дають знати про вулкан, що дримає в грудях тільки загравою слів, кинутих у розмові, доповіді, в лекції. Письменники такого типу ніколи не тікають від життя».

▲ Дружина письменника, пани Марія, перекладач. З-під її пера появились вже дві видання Ю. Панька словацькою мовою.

Юліус Панько своєю прозою

Іван ЯЦКАНИН.

Словаччина – Україна

* * *

Українсько-словацька ініціатива спільно з Посольством України в Словацькій Республіці організували проведення фотовиставки, присвяченої Революції гідності, увічненню пам'яті Героїв Небесної Сотні та анексії Криму. Вернісаж виставки відбувся 16 лютого 2015 року в приміщенні мерії м.Трнава.

У відкритті взяли участь: дипломати Посольства, голова Українсько-словацької ініціативи Людмила Вербицька, представники Трнавського самоврядного краю, мерії м.Трнава, представники ділових кіл, журналісти, активісти української національної меншини Словаччини, громадяни Словаччини.

Виставка складалась з ро-

біт словацького фотографа Р. Явора та чеського фотографа І. Свободи, які відвідували Україну та були безпосередніми свідками відповідних подій. Основною метою було наблизити пересічних словаків до подій Революції гідності та анексії Криму, показати, що для українців Революція гідності стала символом єдності, патріотизму та європейського майбутнього України.

Виставка викликала великий інтерес у громадян Словаччини, сприяла поширенню об'єктивної інформації про події Революції гідності, анексії Криму та російської агресії на Сході України.

Вернісаж виставки планується провести також в Центрі української культури в Пряшеві.

▲ На виставці в Трнаві.

* * *

20 лютого 2015 року Посольством України в Словаччині було організовано проведення літургії за загиблими Героями Небесної Сотні та за Україну у Греко-католицькому храмі м. Братислава. Літургію відвідали: дипломати Посольства, представники української національної меншини Словаччини, релігійних

* * *

22 лютого проходив вечір пам'яті Героїв Небесної Сотні за участі представників української національної меншини Словаччини у Трнаві. Висока зацікавленість до цієї акції була з боку як численних представників словацької влади, так і представників

організацій, громадяни Словаччини. У ході літургії було зазначено, що Революція гідності стала символом відваги, сили духу і стійкості громадян України – Героїв Небесної Сотні, які віддали своє життя під час Революції, захищаючи ідеали демократії, відстоюючи права і свободи людини, європейське майбутнє України.

дипломатичного корпусу. Спогади сумних подій в Україні наvertsали сльози у присутніх. Акція організована Українсько-словацькою ініціативою та Посольством України в Словацькій Республіці.

Посольство України в Словацькій Республіці.

Іван Міклош в Україні став радником

Колишній міністр фінансів та віце-прем'єр-міністр Словацької Республіки Іван Міклош (нар. 2.6.1960 р. у Свиднику) призначений радником міністра фінансів України Наталії Яреско з питань податкової системи, децентралізації і загальної реорганізації державних фінансів

Іван Міклош був міністром

приватизації в Словаччині в 1991-1992 роках, віце-прем'єром – міністром економіки Словаччини в 1998-2002 роках, міністром фінансів в 2002-2006 і 2010-2012 роках.

Також він є депутатом Національної Ради Словацької Республіки.

В даний час є членом консультативної ради групи економістів VoxUkraine.

Збірка прислів'їв Івана Югасевича

При активному сприянні і підмозі закордонного члена Національної академії наук України Миколи Мушинки і його дружини Магди в Ужгороді на початку 2015 року вийшла з друку книжка Івана Панькевича «Час мовчати і час промовляти». В її основу покладено збірку закарпатоукраїнських народних прислів'їв Івана Югасевича-Склярського.

У рамках Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої 200-літтю з дня смерті та 273-літтю з дня народження визначного українського дяко-учителя, переписувача книг, іконописця, фольклориста, поета та громадського діяча Івана Югасевича, що відбулася 18 грудня 2014 року в Закарпатському художньому інституті в Ужгороді, Микола Мушинка виступив з доповіддю про маловідому збірку 370 народних прислів'їв, записаних І. Югасевичем на Пряшівщині та Закарпатті наприкінці XVIII й на початку XIX ст., віднайдену й описану Іваном Панькевичем, а також продемонстрував рідкісне

видання цієї праці з 1947 року. Така інформація про найдавнішу збірку прислів'їв в українській фольклористиці, звичайно, не могла залишитися поза увагою ужгородського видавництва «Гражда», тож негайно трансформувалася у найпріоритетніший видавничий проект. Тим більше, що видавництво має багатий досвід співпраці з Миколою Мушинкою.

Іван Югасевич-Склярський (1741, с. Прикра, окр. Свидник – 15.12.1814, Невицьке на Закарпатті) відомий широкою громадськістю як збирач фольклору, поет, укладач пісенників, календарів, художник-мініатюрист. Учився в одній з богословських шкіл у Львові. Працював півцеучителем, дяком у с. Прикра, з 1795 жив у Невицькому біля Ужгорода. Власноручно переписав понад 40 книжок, які ілюстрував рисунками та кольоровими орнаментами. Склавав рукописні збірки пісень (описані Ю. Яворським у «Матеріалах до історії старинної песенної літератури

в Подкарпатській Русі). Йому належить великий рукописний збірник прислів'їв і приказок «Общая присловія во товаристві неукых. Время і час есть молчати і глаголати». 370 з них опублікував у «Календарі греко-руського поштилю Юліанському» (1806).

-мі-

Михайло Вербицький

До 200-річчя від дня народження Михайла Вербицького та 150-ої річниці першого публічного виконання національного гімну України.

Михайло Михайлович Вербицький народився 4 березня 1815 р. в селі Яворнік Руський поблизу Перемишля (Польща) в сім'ї священика.

М.Вербицький був всесвітньовідомим українським композитором, хоровим диригентом, священиком УГКЦ, громадським діячем, автором гімну України «Ще не вмерла Україна».

У 1828 році М.Вербицький розпочав навчання у Музичній школі при Перемишльській УГКЦ та співав у церковному хорі.

У 1833 році Михайло вступає до духовної семінарії у Львові, де він починає професійно займатися музикою, опановує техніку гри на гітарі, пише п'єси. Однак через матеріальні проблеми М.Вербицький був змушений двічі призупинити навчання.

Основи музичної освіти, зокрема, з композиції, М.Вербицький отримав у відомого чеського диригента і композитора Алоїза Нанке. М.Вербицький також навчався у відомих чеських музикантів Вінцентія Серсаві та Франтішека Лоренца.

Важливе значення для формування М. Вербицького як композитора мав репертуар Перемиського хору, який виконував твори віденських класиків Й.Гайдна, В. А. Моцарта та відомих українських композиторів.

У 1840-х роках М. Вербицький написав низку музичних творів до українських театральних вистав. Своєю кантатою «Заповіт» на слова Тараса Шевченка М. Вербицький започатковує нову епоху в розвитку хорової музики в Галичині.

Основним музичним твором Михайла Вербицького, безумовно, є музика до українського національного гімну «Ще не вмерла Україна». Вперше М.Вербицький прочитав патріотичний вірш українського поета Павла Чубинського у 1863 році, коли він був опублікований у львівському журналі «Мета», № 4. Спочатку М. Вербицький за мотивами вірша виконав пісню і сам виконав її

у гімназії в Перемишлі, пізніше він зробив з пісні хорову композицію.

Перше публічне виконання майбутнього Державного гімну України відбулося 10 березня 1865 в м. Перемишлі, під час шевченківського концерту. Пісня відразу стала настільки популярна серед молоді, що певний час вважалася народною.

Офіційно «Музичну редакцію»

З листів гитаристів Духовне єднання віруючих

Був березень 1997 р., коли майже після 30 років в Гостовицях Снінського округу на ґрунті релігійної незносимості настав розкол. Через насильне запровадження католизації і григоріанського календаря для частини віруючих села умови життя стали несприятливими. Багато хто зневірився, багато хто почав шукати втіху для душі участю в одгуствах в округах Снина, Гуменне, Меджилабірці і Свидник.

Під час недавнього перебування у Польщі віруючі села і околиці відвідали приграничне село Команчу в Кроснянському воєводстві, де оглянули старовинний дерев'яний храм, де нас супрово-

див о. прот. Анатолій Мартинюк з Сяноцької єпархії. Він нам допоміг і матеріально. Після двосторонньої домовленості було встановлено дружбу між віруючими Гостовиць і Команчі, яку утримуємо від 1998 р.

Різдвяні свята 2015 року були тим цінніші, що православних віруючих в Команчі потішили вертепними грами і колядками колядники з Осадного, складової частини приходу в Гостовицях, які наблизили живо народження Ісуса Христа, за що їм були надміру вдячні жителі Команчі.

**Мілан СУРА,
Гостовиці.**

▲ Колядники з Осадного.

